

Sygn. akt II Ka 637/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	stażysta Renata Olędzka

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 r.

sprawy **M. D.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 289 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 15 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 314/15

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 637/ 15

UZASADNIENIE

M. D. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 stycznia 2015 roku, w miejscowości K., gm. T., woj. (...), zabrał w celu krótkotrwałego użycia, samochód osobowy marki O. (...), o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność D. S., który następnie porzucił po wypadnięciu z drogi i dachowaniu nim, czym spowodował powstanie strat na szkodę właściciela wartości 4 000 zł,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k.

II. w dniu 26 stycznia 2015 roku, w miejscowości R., gm. T., woj. (...), kierował samochodem osobowym marki O. (...), o numerze rejestracyjnym (...), po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości, nie mniej niż 0,76 promila alkoholu etylowego we krwi oraz pomimo sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wydanego przez Sąd Rejonowy w Puławach, sygn. akt. VII K 907/13,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2015 r. sygn. IIK 314/15, wydanym w trybie art. 335 k.p.k., Sąd Rejonowy w Garwolinie

I. oskarżonego M. D. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z art. 289 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 289 § 2 k.k. skazuje oskarżonego na karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. S. kwoty 4.000 zł /czterech tysięcy/;

III. oskarżonego M. D. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje oskarżonego na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeka co do czynu z punktu II – ego a/o wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4 /czterech/;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i skazuje oskarżonego na łączną karę roku pozbawienia wolności;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł /sto osiemdziesiąt/ opłaty w pozostałej części zwalnia oskarżonego od wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony. Wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności, polegającą na orzeczeniu jej bez warunkowego zawieszenia, w sytuacji gdy jego zdaniem powinna ona ulec zawieszeniu, bowiem godząc się na dobrowolne poddanie się karze, był przekonany, iż kara zostanie wymierzona właśnie w tej formie.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie ograniczenia wolności w postaci dozoru elektronicznego lub nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator wniósł o nie uwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony nie stawiał się na rozprawę będąc o jej terminie zawiadomiony prawidłowo.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Nie przesądzając kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej stwierdzić należy, iż na aktualnym etapie postępowania apelacja oskarżonego, jako zasadna na uwzględnienie zasługiwała.

Na wstępie stwierdzić należy, iż stan faktyczny w sprawie od samego początku nie budził żadnej wątpliwości. Nie kwestionował go również sam oskarżony. Problemem okazało się jedynie prawidłowe wymierzenie oskarżonemu kary za oba przypisane mu przestępstwa.

Nie ulega wątpliwości, iż wyrok został wydany w trybie art. 335 k.p.k.. Sąd I instancji podzielił w całości pogląd prokuratora, iż adekwatną karą dla oskarżonego winna być kara łączna roku pozbawienia wolności. Nie negując prawa sądu rejonowego do takiej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów, która przemawiała za wymierzeniem kar jednostkowych oraz kary łącznej wskazanej we wniosku, stwierdzić jednak zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach należy, iż rozpoznanie przedmiotowej sprawy na posiedzeniu nie było uzasadnione.

Oskarżony był wprawdzie karany sędownie, co znalazło odbicie w kwalifikacji czynu z punktu II – art.178a§4 k.k., jednakże okoliczność ta nie jest jeszcze wystarczającą przesłanką, która przemawiałaby ewentualnie za wymierzeniem mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 69§4 k.k., istnieje przecież możliwość do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności również do sprawcy i takiego czynu. Przestępstwo z art. 289§2 k.k. jest zagrożone karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Kara bezwzględna 10 miesięcy pozbawienia wolności jest wprawdzie karą zbliżoną do dolnego progu, lecz musi ona zostać uznana za surową, jeśli się zważy na rozmiar wyrządzonej szkody, nawet przy uwzględnieniu uprzedniej karalności oskarżonego. Oskarżony dopuścił się zarzuconych mu przestępstw w niespełna rok od poprzedniego skazania, co daje podstawę do uznania go za sprawcę niepoprawnego. Jednakże nawet pomimo tego uznanie, iż istnieją przesłanki do wymierzenia mu bezwzględnej kary

pozbawienia wolności zwłaszcza na posiedzeniu, nawet po tym jak zgodził się dobrowolnie poddać karze, wydaje się być jednak przedwczesne.

Oskarżony pomimo uprzedniej karalności, nie odbywał jeszcze kary pozbawienia wolności. W sprawie niniejszej występował bez obrońcy. Nie da się więc wykluczyć, iż nie do końca zrozumiał treść ugody jaką zawarł z prokuratorem w przedmiocie rozmiaru kary. W swoim środku odwoławczym oskarżony wspomina o możliwości odbywania kary w formie dozoru elektronicznego. Przypomnieć wypada, że w przeciwieństwie do stanu prawnego obowiązującego obecnie, dozór elektroniczny był jedynie zastępczą formą kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach w tym składzie orzekającym fakt, iż oskarżony występował bez obrońcy, zważywszy na charakter ugody w zakresie kary, nakładał na sąd rejonowy obowiązek rozpoznania sprawy ze szczególną ostrożnością. O ile więc sąd I instancji w pełni aprobował rozmiar kar wskazanych w ugodzie, do czego oczywiście miał prawo, mógł to oczywiście uczynić na posiedzeniu, jednakże tylko z udziałem oskarżonego. Jego nieobecność zdaniem sądu okręgowego, w realiach sprawy niniejszej obligowała sąd I instancji do odroczenia posiedzenia i ponownego wezwania oskarżonego na termin lub skierowania sprawy na rozprawę.

Jak wynika z utartej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego por. wyroki z 28 października 2014 sygn. II KK 326/14 i 22 sierpnia 2013 r. sygn. II KK 199/13 (Prok. i Pr. – wkł. 2015/3/13 i 2013/11/7):

W razie uzgodnienia oskarżonego i prokuratora, że zapadnie wyrok skazujący na określoną karę, nie jest możliwe wydanie go na posiedzeniu i wymierzenie innej kary, niż ustaliły to strony. Jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku prokuratora opartego na porozumieniu z oskarżonym, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

Oczywistą sprawą jest, że sąd pierwszej instancji, orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 § 1-6 k.p.k., jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., i nie może wydać innego wyroku niż skazujący i orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony. Rozpoznając zaś wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego bez przeprowadzenia rozprawy, Sąd nie może się uchylić od zbadania sprawy zarówno pod kątem ustaleń faktycznych i zawinienia, a także zastosowanych przepisów prawa materialnego i w sytuacji dostrzeżenia jakichkolwiek wad propozycji oskarżyciela publicznego nie tylko nie może wniosku takiego uwzględnić, ale zobligowany jest treścią art. 343 § 7 k.p.k. skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, chyba że w toku posiedzenia prokurator za zgodą oskarżonego dokona modyfikacji wniosku w kierunku przez sąd postulowanym.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach prawo do niepodzielenia treści ugody ma zarówno sąd I instancji, jak i sąd odwoławczy. Realia sprawy niniejszej o czym wspomniano wyżej, przemawiały zdaniem sądu odwoławczego przeciwko rozpoznaniu jej na posiedzeniu bez udziału oskarżonego. Dlatego też wyrok musiał zostać uchylony.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy, zważywszy na treść apelacji przeprowadzi postępowanie dowodowe w ograniczonym zakresie. Przesłucha jedynie oskarżonego. Inne dowody sąd przeprowadzi o ile strony o to wniosą. Następnie sąd wyda wyrok, wymierzy karę adekwatną do stopni zawinienia społecznej szkodliwości, uwzględniając rozmiar wyrządzonych szkód jak również sytuację osobistą i materialną oskarżonego. Uzasadnienie sąd sporządzi zgodnie z ustawowymi wymogami, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.